Vyvěšeno dne: 22. 10. 2026
Svěšeno dne: 5. 11. 2026

Jana Tomanová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Jiří Kavan**, zastoupený Mgr. Jiřím Hölblingem, advokátem se sídlem Zámecké náměstí 24, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2025, čj. MSK 67327/2025, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2026, čj. 61 A 20/2025-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 070 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Hölblinga, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v projednávané věci zabýval otázkou, zda krajský soud správně vyložil a aplikoval judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu týkající se podmínek, za nichž je správní orgán povinen na návrh obviněného z přestupku provést vyšetřovací pokus.

[2] Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností (dále „správní orgán prvního stupně“), shledal v rozhodnutí z 2. 4. 2025 žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce se měl tohoto přestupku dopustit tím, že dne 5. 2. 2024 při řízení motorového vozidla v místě popsaném ve výroku rozhodnutí držel za jízdy ve své levé ruce telefonní přístroj, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci za spáchání tohoto přestupku správní trest pokuty ve výši 4 000 Kč. Jednalo se již o třetí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť předchozí dvě rozhodnutí zrušil žalovaný pro nedostatečné zjištění skutkového stavu.

[3] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Rozsudek krajského soudu

[4] Krajský soud nejprve podrobně shrnul skutkový stav a okolnosti plynoucí z dokazování před správními orgány. Při posouzení věci vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu z 5. 10. 2017, čj. 2 As 235/2017-26, týkajícího se skutkově obdobného případu, a související judikatury. Tam v bodě 14 Nejvyšší správní soud shrnul, že skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná pouhým zrakem. Proto tvrzení policistů, že viděli žalobce držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřebná odborná znalost ani zvláštní vybavení. V případech založených výlučně na výpovědích svědků a žalobce nicméně lze očekávat, že mezi jednotlivými důkazy budou nezřídka vznikat rozpory. Správní orgán je povinen přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal, a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. U svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, je spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Z těchto důvodů je při kolizi mezi tvrzením žalobce a policisty zpravidla věrohodnější svědectví policisty. Existence této svědecké výpovědi by však neměla znamenat, že správní orgány zcela rezignují na obstarávání dalších důkazů, jež je v dané věci možné získat (rozsudek NSS z 8. 9. 2011, čj. 1 As 97/2011-52, bod 15). U tohoto typu přestupků, kde není další důkaz, kterým by se dalo spáchání přestupku objektivně ověřit, je obecně třeba vstřícněji přistupovat k důkazním návrhům žalobce, jsou-li potenciálně schopné přinést nová zjištění podstatná pro řízení. Pokud žalobce tvrdil, že skutek, jehož se měl dopustit, se odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, a tuto verzi nelze s jistotou vyloučit, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhoval.

[5] Skutkový stav podle krajského soudu nebyl správními orgány zjištěn dostatečně spolehlivě, neboť z provedených důkazů nevyplynulo, že se žalobce projednávaného přestupku dopustil. O průběhu přestupku neexistoval videozáznam, který by osvětlil výhledové podmínky policejní hlídky. Žalobce po celou dobu řízení popíral skutkový děj popsaný zasahujícími policisty a namítal, že z místa, kde se policisté nacházeli se služebním vozidlem, nemohli mít dostatečný výhled do jeho vozidla. Poukazoval přitom jak na vzdálenost mezi stanovištěm policistů a projíždějícím vozidlem, tak na rozdílnou konstrukci (výšku) obou vozidel. Žalobce řídil dodávku, jejíž kabina i sedadlo řidiče jsou umístěny výše než ve služebním vozidle policie, což podle jeho názoru mohlo významně ovlivnit možnost policistů pozorovat dění uvnitř vozidla. Stěžejní překážkou ve výhledu pak měl být betonový sloupek. Žalobce proto navrhl provedení vyšetřovacího pokusu za účelem ověření, zda zasahující policisté mohli s ohledem na umístění sloupků vozidla a dalších okolností ovlivňujících výhled spolehlivě vnímat dění v interiéru jeho vozidla, zejména zda byl schopen během jízdy s nějakým předmětem manipulovat. Správní orgány ale navrhovaný důkaz neprovedly, neboť se odvolaly na výpověď svědků a obecnou presumpci správnosti jejich výpovědí.

[6] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že u tohoto typu přestupků je třeba hodnotit mimo jiné výhledové podmínky, vzdálenost zasahujících policistů od vozidla žalobce i dobu, po kterou mohli domnělé protiprávní jednání sledovat. Žalobce v průběhu řízení rovněž poukazoval na další okolnosti významné pro posouzení věci, zejména na místo spáchání přestupku, s nimiž se správní orgány nevypořádaly dostatečným způsobem.

[7] Krajský soud uzavřel, že správní orgány dostatečně neověřily, zda bylo možné jednání žalobce popsané svědky za daných podmínek spolehlivě pozorovat. Důkazní situace zachycená ve správním spise nebyla natolik jednoznačná, aby odůvodňovala neprovedení žalobcem

navrhovaného vyšetřovacího pokusu. Správní spis neobsahoval žádný důkaz objasňující výhledové podmínky zasahujících policistů a jejich možnost sledovat dění uvnitř vozidla. Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost a vyjádření účastníků řízení

a) Kasační stížnost

[8] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[9] Kasační stížnost je podle stěžovatele přijatelná, neboť se krajský soud při posouzení věci odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Na projednávanou věc totiž aplikoval závěry judikatury, které na její skutkové okolnosti nedopadají. V rozsudku čj. 2 As 235/2017-26 Nejvyšší správní soud vytkl správním orgánům, že se řádně nevypořádaly s důkazním návrhem žalobce na provedení rekonstrukce. Tento návrh nebyl zachycen ani v protokolu o ústním jednání, ale pouze v jeho zvukovém záznamu. V nynější věci však správní orgány podrobně vyložily, proč považovaly provedení vyšetřovacího pokusu za nadbytečné. V odkazované věci byly pozorovací podmínky zasahujících policistů podstatně méně příznivé než v nyní projednávaném případě, a bylo proto namístě v tehdejší věci pochybovat o tom, zda mohli údajné držení mobilního telefonu žalobcem skutečně spolehlivě zaznamenat.

[10] O odlišnou situaci se jednalo také v usnesení z 22. 5. 2024, čj. 7 As 223/2023-28, neboť i v tomto případě byly pozorovací podmínky svědků zcela odlišné. Pozorovací vzdálenost nebyla prokázána, ale zjevně byla větší než 20 metrů. Z toho důvodu rovněž nebylo zřejmé, zda policisté mohli pozorovat držení mobilního telefonu řidičem.

[11] V nynější věci bylo prokázáno, že vzdálenost, na kterou svědci žalobce pozorovali, byla 12 metrů. Žalobce namítl, že příslušníkům hlídky v pozorování vadil levý přední okenní sloupek jeho vozidla (nikoliv tedy betonový sloupek, o němž hovořil krajský soud). Tato námitka však byla vyvrácena skutečností, že vozidlo žalobce projíždělo křižovatkou nikoliv v přímém směru, ale odbočovalo doprava, a pozice žalobce se vůči svědkům měnila, přičemž nakonec bylo přivráceno levou stranou, tedy stranou řidiče, na kterého měli nerušený výhled. Vozidlo žalobce se rovněž pohybovalo minimální rychlostí vzhledem k průjezdu křižovatkou, do které vjížděl z vedlejší pozemní komunikace.

[12] Výpovědi svědků byly velmi konkrétní a splňovaly požadovanou míru věrohodnosti. Jednání žalobce bylo podrobně popsáno. Z provedených důkazů (oznámení přestupku sepsaného na místě, svědeckých výpovědí, zákresů polohy policejního vozidla, fotografií z mapového portálu a měření vzdálenosti) jasně vyplynulo, že svědkové držení telefonu vidět mohli. Není tedy pravdivý závěr krajského soudu, že ve správním spise nebyl obsažen žádný důkaz, jenž by ozřejmil výhledové a pozorovací podmínky policistů.

[13] Skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Zákon nepožaduje zjištění skutkového stavu nade vší pochybnost, jak uvedl krajský soud. Vyšetřovací pokus byl v tomto případě nadbytečný, neboť provedené důkazy postačovaly k prokázání přestupku.

b) Vyjádření žalobce

[14] Žalobce navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. Nedostatky zjištěného skutkového stavu jsou evidentní, neboť vina žalobce byla dovozena toliko na základě výpovědí dvou zasahujících policistů.

[15] Alternativně žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ztotožnil se se závěry stěžovatele stran nedostatečného ověření výhledových podmínek. Skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně spolehlivě. S ohledem na neexistenci videozáznamu z palubní kamery bylo namístě provést vyšetřovací pokus. Nedostatky zjištěného skutkového stavu se navíc v řízení opakovaly, neboť stěžovatel opakovaně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[17] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou, neboť krajský soud zatížil své rozhodnutí zásadním pochybením spočívajícím v nesprávném výkladu a aplikaci judikatury Nejvyššího správního soudu.

[18] Protože ale stačilo závěr krajského soudu korigovat není kasační stížnost důvodná.

[19] K námitkám dostatečně zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu v přestupkovém řízení nese správní orgán. Správní orgán je totiž podle § 3 správního řádu povinen postupovat *tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu NSS z 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 36, rozsudek NSS z 27. 6. 2025, čj. 3 As 214/2024-27, bod 19 či usnesení z 7. 10. 2026, čj. 22 As 50/2026-60, bod 33). V nynější věci krajský soud dovodil, že provedené dokazování neumožňovalo bez důvodných pochybností uzavřít, že se žalobce dopustil uvedeného přestupku. Současně správním orgánům vytkl, že se dostatečně nevypořádaly s námitkou žalobce, podle níž policisté s ohledem na betonový sloupek a rozdílnou výšku obou vozidel nemohli spolehlivě pozorovat děj uvnitř jeho automobilu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze správního spisu ověřil, že policistům ve výhledu nebránil betonový sloupek, jak uvedl krajský soud, nýbrž sloupek žalobcova vozidla oddělující čelní a boční sklo. Stěžovatel se touto námitkou zabýval na straně 10 svého rozhodnutí a na podkladě svědeckých výpovědí dospěl k závěru, že uvedený konstrukční prvek vozidla policistům nebránil v pozorování rozhodných skutečností. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel náležitě nevypořádal tvrzení žalobce, podle něhož mohla být možnost pozorování rozhodných skutečností ovlivněna rozdílnou výškou obou vozidel. K závěru, že žalobce spáchal posuzovaný přestupek, lze dospět, pokud je skutkový stav prokázán bez důvodných pochybností. To ovšem za předpokladu, že se správní orgán náležitě vypořádá se všemi námitkami obviněného směřujícími ke zpochybnění skutkového stavu, z něhož při rozhodování vycházel. Krajský soud tedy v obecné rovině správně dovodil, že stěžovatel byl povinen se s těmito tvrzeními řádně vypořádat a v případě potřeby doplnit dokazování tak, aby byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností.

[20] Nejvyšší správní soud ke zbylým námitkám nesprávné aplikace judikaturních závěrů odkazuje na svou rozsáhlou judikaturu, v níž se k výše popsaným východiskům již opakovaně

vyjadřoval. V rozsudku čj. 2 As 235/2017-26, bodě 14, shrnul, že „*skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že přestupce viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47)*“. Tento závěr Nejvyšší správní soud zopakoval například v rozsudku z 27. 9. 2022, čj. 2 As 28/2021-33, bodě 20, nebo v usnesení z 10. 9. 2026, čj. 7 As 22/2026-20, bodě 7. Pokud je důkazní situace postavena pouze na výpovědích přestupce a policistů, lze předpokládat častou existenci rozporů mezi jednotlivými důkazy. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (rozsudky NSS z 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005-84, z 16. 12. 2025, čj. 4 As 37/2025-127). U svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, je spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Judikatura Nejvyššího správního soudu také setrvale vychází z toho, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak (rozsudek z 21. 1. 2016, čj. 6 As 126/2015-42, bod 19, usnesení NSS z 17. 6. 2026, čj. 6 As 43/2026-24, bod 11). Pochybnost o nezaujatosti policisty jako svědka může vzbuzovat neobvyklá horlivost a důkladnost policisty při řešení přestupku na místě samém, která spočívá například v tom, že přestupce podrobí kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti (rozsudek NSS ze 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63, usnesení NSS z 24. 8. 2026, čj. 4 As 243/2025-39, bod 14). Svědecká výpověď policistů, kteří jako v tomto případě postupovali zcela standardně, má tedy obecně vysokou důkazní hodnotu. Existence takového důkazu ovšem neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů, které je v dané věci možné získat (rozsudek NSS čj. 1 As 97/2011-52, usnesení čj. 7 As 223/2023-28, bod 10). U přestupků prokazovaných především výpověďmi zasahujících policistů, kde není žádný další důkaz, jímž by šlo spáchání přestupku objektivně ověřit, je obecně třeba vstřícněji přistupovat k důkazním návrhům obviněného, jsou-li potenciálně schopné přinést nová zjištění podstatná pro řízení. Tvrdí-li přestupce, že se skutek, jehož se měl dopustit, odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, a tuto verzi nelze s jistotou vyloučit, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výše uvedeného nicméně nelze dovozovat, že by správní orgán byl povinen vyhovět návrhu na provedení vyšetřovacího pokusu vždy, je-li za důkazní nouze takový důkaz obviněným navržen. Takový závěr však plyne z bodu 15 rozsudku krajského soudu. Předpokladem provedení vyšetřovacího pokusu je existence konkrétních pochybností o správnosti zjištěného skutkového stavu, které je potřeba prostřednictvím ověření určité skutkové hypotézy potvrdit či vyvrátit. Tyto pochybnosti je správní orgán povinen pečlivě posoudit a vyhodnotit. Ani za situace, kdy neexistuje obrazový záznam zachycující přestupkové jednání, přitom správní orgány nemusí dospět k závěru, že provedení vyšetřovacího pokusu je pro řádné zjištění skutkového stavu nezbytné. Musí ale své závěry náležitě odůvodnit (tím tedy nejsou dotčeny judikaturní závěry týkající se požadavků na odůvodnění neprovedení navrženého důkazu, které Ústavní soud v nedávné době shrnul například v nálezu z 29. 4. 2026, sp. zn. I. ÚS 2862/25, bodě 23, také rozsudek NSS z 19. 6. 2026, čj. 22 As 18/2026-118, bod 29). Provedení vyšetřovacího pokusu je tak na místě zvážit v případě, kdy nelze bez dalšího zhodnotit, zda se skutkový děj skutečně mohl odehrát způsobem popsaným svědky (jak tomu bylo v usnesení čj. 7 As 223/2023-28, kde existovaly pochybnosti o tom, zda policisté za daných výhledových podmínek mohli obviněného vidět páchat přestupek). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu tak musí být primárně postaveno najisto, že dané jednání bylo s ohledem na konkrétní skutkové

okolnosti vůbec pozorovatelné (rozsudek NSS z 25. 4. 2023, čj. 8 As 261/2021-34, bod 12). Lze tedy přisvědčit stěžovateli v tom smyslu, že potřeba provedení vyšetřovacího pokusu nemůže být posuzována abstraktně, nýbrž musí vyplývat z konkrétních skutkových okolností projednávané věci. Krajský soud se proto dopustil pochybení, pokud dovodil, že správní orgány musely výše uvedené skutečnosti ověřit jedině vyšetřovacím pokusem. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud neshledal důvod ke zrušení napadeného rozsudku a korigoval toliko právní argumentaci, na níž krajský soud své rozhodnutí z části založil.

[22] V dalším řízení bude stěžovatel vázán právním názorem krajského soudu, korigovaným tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Tento závazný právní názor lze shrnout tak, že stěžovatel náležitě nevypořádal tvrzení žalobce, podle něhož mohla být možnost pozorování rozhodných skutečností ovlivněna rozdílnou výškou obou vozidel. Z tohoto důvodu je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Současně korigoval dílčí právní závěry, z nichž krajský soud vycházel.

[24] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobce byl ve věci úspěšný a soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Žalobce vynaložil náklady na své zastoupení, jelikož byl v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Hölblingem. Náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením, jejíž výše se určí v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalobcův zástupce (advokát) učinil celkem jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti. Za tento úkon náleží žalobcově zástupci odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu; celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 5 070 Kč. Jelikož podle informací dostupných v rejstříku ekonomických subjektů Ministerstva financí (ARES) není právní zástupce plátcem DPH, jedná se o konečnou částku nákladů řízení o kasační stížnosti, kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. října 2026

L. S.

Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu